

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ СРСР

КОНСТИТУЦІЯ
СРСР

Валерій ЮР'ЄВ

МАМО, А ВІКНА У ВСІХ — ЯСНООКІ...

Дай мені, мамо, рушник незалежаний,
Вишитий півнями червоноястими,
Хмелем зеленим рушник мережений,
Любо завітчанний зоряним рястом.
За буйні моря одлітають лелеки,
Їх крила — тривожні телеантени,
Дай мені, мамо, в дорогу далеку
Краплю води з джерела студеного.
А ще тополину дай мені, мамо,
Знаєш, негоже за сонцем по кругу
Ходити від хати з пустими руками,
Ходити в гості до вірного друга.
Скільки у мене їх, ширих та добрих,
За синим Уралом, над Німаном синім!
Хвилю гримучу виплескує обрій —
Райдуги квітнуть в абхазській долині.
Хмари, як птіці, плывуть над Казбеком,
В небі Карелії — сосни, мов свіччя...
Як то Марічка файно і легко
На полонину йде між смерічок!
Мамо, а вікна у всіх — ясноокі,
Мамо, а двері та й настій відкрито,
Сонце в зеніті, сонце високе
Променем дружибі кріпко обв'яте,
Наче хмелем зеленим рушник мережений,
Наче півнями червоноястими...
Дай мені, мамо, рушник незалежаний,
Любо завітчанний зоряним рястом.
м. Кіровоград.

ТРУДОВЛАНШТУВАННЮ МОЛОДІ — ПОВСЯКДЕННУ УВАГУ

Питанням трудовлаштування та дальшого навчання випускників загальноосвітніх шкіл було присвячене засідання республіканської комісії по трудовлаштуванню молоді. Його учасники обговорили інформації голови Державного комітету Ради Міністрів УРСР по використанню трудових ресурсів — О. І. Донсенка та по професійно-технічній освіті — Д. Т. Іщенко, заступника міністра сільського господарства УРСР М. В. Уманця, заступника голови п'ятої комісії Житомирського обласного комітету М. К. Панинської і завідуючого відділом по використанню трудових ресурсів Черкаського обласного комітету О. С. Абадішкіна.

В наступному році на промисловій підприємстві і в будівельній організації прийшло працювати майже 130 тисяч юнаків та дівчат, в

сільське господарство — близько 80 тисяч, в систему торгівлі, громадського харчування і побутового обслуговування — 25 тисяч.

Багато підприємств, організацій і колективів створили молоді необхідні умови для виробничого навчання, роботи, відпочинку і продовження освіти.

Разом з тим, відзначалося на засіданні, деякі комісії місцевих Рад депутатів трудящих все ще недостатньо займаються питаннями трудовлаштування та закріплення колишніх учнів на роботі. Мають місце недоліки і в професійній орієнтації та трудовому вихованні підрастаючого покоління.

В обговореному питанні прийнято відповідно рішення.

(РТАУ).

Рік видання X

№ 144 (1136).

П'ЯТНИЦЯ

5 ГРУДНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАТЕСЯ!

МОЛОДІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ КОЛІЩАК

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

На календарі сьогодні ще 5 грудня. А в комсомольсько-молодіжній бригаді по обробці гетинаксу Олександрійського електромеханічного заводу вже Новий рік з традиційною ялинкою: Бригада 24 листопада виконала річний план і працює в ритмі 1970 року.

На фото (зліва направо): П. ЖЕЛТОВ, В. ШКЛЯР, В. ВАСИЛЬЄВ, І. МЕЛЬНИЧЕНКО, О. ЛИТВИНЕНКО, Б. КРИВОКОНЬ.

Фото В. ГІЛЬТЯЯ.

ДЗВОНЯТЬ ГІЛКИ

В УЛИЦЮ шастає вітер. Скрипить воротики, безжалісно розкидає оголені дерева. Під його навальним поривом вишенька хилиться до самого вікна. І безлісті гілочин барабанять по шибках. Параска Посипіна здається, що то хтось стукає. І вона час від часу відсонує фіранку, протирає запитане вікно і дивиться на подвір'я. Але там — нікого. І Параска Посипіна знову поринає в спогади. То їй згадується мати, що «на панцичні вишеньку жала», то своє дитинство, холодне і голодне. Пам'ять услужливо відтворює минулину. І Параска Посипіна, то бачить свого Івана маленьким-маленьким, коли тільки дитяти почав, то вже дорослим, в ганці на весіллі, в парі з Маєюю.

За думками й не помітила, як скрикнули двері. І в кімнату влетіла Рая, Іванова донька, восьмикласниця. За нею і мейша внучка — Надіяна, четвертокласниця.

— Прийняли, прийняли! — обхопила за шия Рая. А потім весело закружляла по хаті.

Не встигла й дізнатися у внучки, що ж запитували на зборах, як прийшла з ро-

боти і невістка — Майя, Майя Михайлівна, як величають її люди.

— Прийняли! — винулась до матері Рая.

І та розцілила у посмілці:

— Поздоровляю.

Параска Посипіна теж посміхнулася. За час, поки Рая готувалася до вступу в комсомол, і вона, Параска Посипіна, зазнала не лише якими орденами нагороджена Спілка, а почула й молодих героїв. Про них не раз розповідала Рая, перевіряючи свої знання.

— Будете вечеряти? — запитала згодом Параска Посипіна.

— Зачекаєм трохи. Ваня ось має підійти, — відповіла Майя, прямуючи на кухню.

Параска Посипіна любовно поглянула на невістку, як вона немов і некапально, але водночас швидко поралася. Що не кажи, а Парасці Посипіні повезло з невісткою. І робота, і ввічлива. Добра людина. За неї, свою невістку, старенька голосувала, коли обирали депутатів до Верховної Ради Української Радянської Соціалістичної Республіки. Перечитала раз, а потім вдруге отой напис: «Камене-

ва Майя Михайлівна». І радісно стало. І не тільки тому, що Майя невістка. Більше від того, що проста селянка, звичайна дівка обирається в народний парламент. Хіба ж могло бути таке за часів її молодості, до революції.

Відтоді, як обрала Майю депутатом, вона частенько пізно приходить додому. Та хіба ж на це можна зобичитися? Для людей же працює Іванко, чи Іван Захарович, як люди його величають, бригадиром в колгоспі. Та й то не завжди вчасно з'являється додому. А Майя ж — депутат. До неї і в робочий час, і в неробочий люди звертаються. Треба було Маріі Передирій дах полагодити, а нічим. Вона до свого депутата звернулася. Майя пішла в правління колгоспу. І допомогла людині. Урочиста реєстрація новонароджених, весілля — то теж Майї турботи, бо ж вона — голова жіночої ради в селі.

Знову скрикнули двері. То вже Іван Захарович прийшов.

Запарувала страву на столі. Сім'я сіла вечеряти.

Час від часу, як і раніше, барабанять в шибку гілки. Та Парасці Посипіні вже не здається, що то стукає подорожній. Йй же здається, що гілки видзвонюють: «Спа-си-бі, спа-си-бі».

В. ЦВЯХ.

Колгосп «Победа»
Маловишківського району.

ВІД ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КПРС, ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР І РАДИ МІНІСТРІВ СРСР

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР з глибоким сумом сповідають партію, весь радянський народ, що в ніч з 2-го на 3-є грудня 1969 року на 89-му році життя вмер Клімент Єфремович ВОРОШИЛОВ — член КПРС з 1903 року, вірний учень і соратник В. І. Леніна, один з активних будівників Збройних Сил СРСР, видатний полководець, партійний і державний діяч, член ЦК КПРС, член Президії Верховної Ради СРСР, Маршал Радянського Союзу, двічі Герой Радянського Союзу, Герой Соціалістичної Праці.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КПРС
ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР
РАДА МІНІСТРІВ СРСР

У ЦК КПРС, ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР І РАДИ МІНІСТРІВ СРСР

ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР постановили:

1. Для організації похорону К. Є. Ворошилова утворити урядову комісію в складі тт. Підгорного М. В. (голова),

Суслова М. А., Гришина В. В., Капітонова І. В., Гречка А. А., Будьонного С. М., Горкіна О. Ф.

2. Поховати К. Є. Ворошилова на Красній площі, біля Кремлівської стіни.

ВІД УРЯДОВОЇ КОМІСІЇ ПО ОРГАНІЗАЦІЇ ПОХОРОНУ К. Є. ВОРОШИЛОВА

Урядова комісія повідомляє, що трупа з тілом Клімента Єфремовича Ворошилова встановлена в Колоніюму залі Будинку спокон.

Для прощання з покійним буде від-

крито доступ 4 грудня з 16 до 20 години, 5 грудня з 11 до 18 години і 6 грудня з 11 до 13 години. Похорон відбудеться 6 грудня о 14 годині на Красній площі.

НАМ ПРАВО НА ЩАСТЯ ВІТЧИЗНА

Делегат VIII Надзвичайного

Конституція СРСР, за якою ми живемо сьогодні, прийнята 5 грудня 1936 року Надзвичайним VIII з'їздом Рад. Нижче подаємо розповідь про одного з делегатів цього з'їзду.

ЧАСТО на території Долинського цегельного заводу можна бачити високого, з довгими очима і рудуватими невеликими вусами чоловіка. Робітники зустрічають його привітною посмішкою, тиснуть шанобливо руку.

Це — Платон Тимофійович Шербак. П'ятнадцять років працював він на заводі. Тепер

на заслуженому відпочинку, та часто навідується.

Про себе Платон Тимофійович не любить розповідати. І коли ми з ним познайомилися, то мова спочатку пішла про останні події в країні.

— Третій Всесоюзний з'їзд колгоспників — це нова сторінка в розв'язку колгоспного

руху, — сказав Шербак, і почав згадувати роки далекі і незабутні. А потім вже розповів про себе.

...П'ятим роком 67 років тому він народився у сім'ї селянина-бідняка на Харківщині. Юрочиним хлопцем почав допомагати батькові обробляти клантик землі, на якому збирали мізерні врожаї.

Коли почалася колективізація, Платон Тимофійович одним з перших вступив до колгоспу. Багато старався і праці докла, щоб міцніла армія.

Запримітили здібного організатора, працюючого колгоспника односельчани. І ось

в 1932 році вони збирають Шербака головою колгоспу «Іскра». Тут і показав молодий комуніст, на що здібний син колишнього селянина-бідняка.

Зростало, міцніло під його керівництвом господарство. Особливо порадували урожаїми 1935 рік. На всій площі посіву було зібрано по 20 центнерів озимої пшениці з гектара. На той час це був небувалий урожай.

Радісним було для П. Т. Шербака 3 січня 1936 року. Назавжди запам'ятався той день, коли в Кремлі Всесоюзний староста М. І. Калінін вручив йому орден Леніна.

Зберігав Платон Тимофійович фотографії тих часів. Після приїзду в Кремль керівник Комуністичної партії і Радянського уряду сфотографувався з групою нагороджених.

Поруч з Платоном Тимофійовичем на зйомку С. К. Орджонікідзе, К. Е. Ворошилов, С. М. Будьонний, А. А. Андрєєв та інші.

Наприкінці листопада 1936 року П. Т. Шербак знову їде до Москви. Він — делегат VIII Надзвичайного з'їзду Рад. З гордістю розповідає, як обговорювався Основний Закон нашої Вітчизни—Радянська Конституція. За цим Законом живе наша країна і тепер. І в заповітному місці делегат з'їзду, як святиню, зберігає історичний мандат.

В роки Великої Вітчизняної війни доля закинула десантника Шербака в степовий Долинський район, де після звільнення від німецької окупації він був секретарем райкому партії по кадрах, а згодом працював на цегельному заводі.

Радісно всімаються очі, ко-

ли він розповідає про успіхи, досягнуті радянськими людьми під сонцем Радянської Конституції. А вони найву, самі говорять про себе, кожен з нас їх відчуває. Діти колишнього бідняка одержали освіту і цині працюють — донька в столиці нашої республіки, син — інженером у Харкові. Та і його старість забезпечена хорошим пенсією.

П. Т. Шербак говорить: — Я часто зустрічаюся з робітниками, молоддю заводу і інших підприємств. Провожу бесіди на різні теми. Останні з них присвячені Дню Радянської Конституції, за утвердження якої я голосував, як делегат VIII Надзвичайного з'їзду. Розповідаю про широкі горизонти, які відкрила перед трудящими Конституція Країни Рад — найдемократичніша в історії світу.

П. ЗАДОРЖНИЙ.

ІДУТЬ КОМСОМОЛЬСЬКІ КОНФЕРЕНЦІЇ

ТЕХНІКУ — МОЛОДИМ

На серйозну, ділову розмову зібрались представники комсомольських організацій Світловодського району. На рахунок районної організації багато хороших справ. Ідучи назустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, 37 комсомольсько-молодіжних бригад міста й області включились в соціалістичне змагання серед молодіжних колективів області на право прийняття й передачі трудової естафети «Ювілею Ілліча — трудові подарунки молоді України». Три з половиною тисячі комсомольців щоденно на своїх робочих місцях виборюють звання кращого молодого трудівника.

Конференція розглянула ряд питань, пов'язаних з життям районної комсомольської організації. Велику увагу було приділено сільській комсомолці. Колгоспна молодь славно попрацювала на врожай перед'ювілейного року. Те, що район засіяв у засіки держави більше 19 тисяч тонн зерна, достроково виконав план продажу державі продуктів тваринництва, свідчить про трудові звершення комсомольців. А вже їх праця, поруч з працею старших товаришів, служила тому, щоб трудівники сільськогосподарських колективів району своєчасно рапортували Батьківщині про виконання взятих соціалістичних зобов'язань. Понад 400 комсомольців трудяться на колгоспних ланках і тваринницьких фермах. Серед них — комсомольсько-молодіжна ланка по вирощуванню кукурудзи з колгоспу імені Котовського (групкомсорг Євген Левченко), доярка з колгоспу імені Чкалова Раїса Локаташ, комбайнер з колгоспу імені Чапаєва Михайло Когдась, тракторист з колгоспу імені Леніна Іван Громов, доярка з колгоспу імені Ульянова Валентина Нестерова, тракторист з колгоспу імені 40-річчя Жовтня Іван Іонов та багато інших.

Міський комітет ЛКСМУ, комітети комсомолу більшості артелів приділяли велику увагу розстановці кадрів, мобілізації юнаків і дівчат на боротьбу за підвищення продуктивності праці, за збільшення виробництва сільськогосподарської продукції.

Враховавши можливість районної комсомольської організації, конференція прийняла рішення — у відповідь на заклик партії: комсомол повинен розгорнути рух молоді за оволодіння сільськими технічними професіями, набуті протягом двох років понад 300 юнакам і дівчатам технічних спеціальностей. Конференція звертається з закликом до всіх комсомольців області підтримати цей почин.

Багато добрих слів було сказано на адресу працівників промислових підприємств району. Бригади В. Семенова з Світловодського заводу металевих конструкцій, К. Крутько — з заводу залізобетонних конструкцій і виробів та інші стали зразком для виробничих колективів. На підприємствах виростає велика кількість комсомольців — передовиків виробництва, раціоналізаторів.

Конференція розглянула питання військово-патріотичного виховання, спортивно-масової роботи, дозволила молоді, питання зв'язку комсомольців-виробничників з шкільною комсомолією.

В роботі конференції взяли участь перший секретар Світловодського МК КП України А. А. Давиденко, секретар МК КП України А. Ф. Єпіфанова, перший секретар обкому комсомолу М. Д. Сиротюк.

* * *

На організаційному пленумі було обрано новий склад Світловодського райкому ЛКСМУ. Першим секретарем обрано Валентину Бур'янську, другим — Віктора Петракова.

Б. КУМАНСЬКИЙ, власкор «Молодого комунара».

САЖЕННІ КРОКИ

Гуркіт турбін... Електричні вогні... Пройдено шлях, довжина якого — 10 років. Мимоволі в уяві постає 1954-й. До старовинного села Табурища з усіх кінців країни з'їхалися комсомольці, щоб своїми руками звести велетенські споруди гідроузла.

Молоді, яка трудиться на гідроелектростанції імені 50-річчя Великого Жовтня, не доводилося підкорятися сувій Славутич. Вона по-господарськи трудиться зараз на експлуатації важливих і відповідальних ділянок станції.

Наша первинна комсомольська організація налічує лише 20 юнаків і дівчат. Але це дружний, злагоджений колектив, який продовжує шлях тих, хто звів велетенську енергобазу на Дніпрі.

Куди не поглянеш — ліворуч і праворуч крокують у стелі високопольні опори, які щодня несуть енергію життя у найвіддаленіші артерії промисловості нашої республіки. Вони одержують на добу понад 5 мільйонів кіловат-годин електроенергії.

Високі честі удостоєні електромонтер дільниці власних потреб Володимир Балушкін та електромонтер зв'язку станції Сергій Терещенко. Дирекція гідроелектростанції направила їх вчитись у Московський енергетичний інститут.

Тут же хочеться відзначити, що всі комсомольці зараз навчаються в технікумах, інститутах та в школах робітничої молоді. Вчитись без відриву від виробництва — нелегко. Але цього майже не помічається. Ентузіазм, допитливість і енергія — ось головні риси характеру нашої молоді. Людмила Свистун — хороша раціоналізаторка. Черговий електромонтер головної підстанції Володимир Фурса — доглядає за фруктовим садом... Хіба розкажеш про всіх!

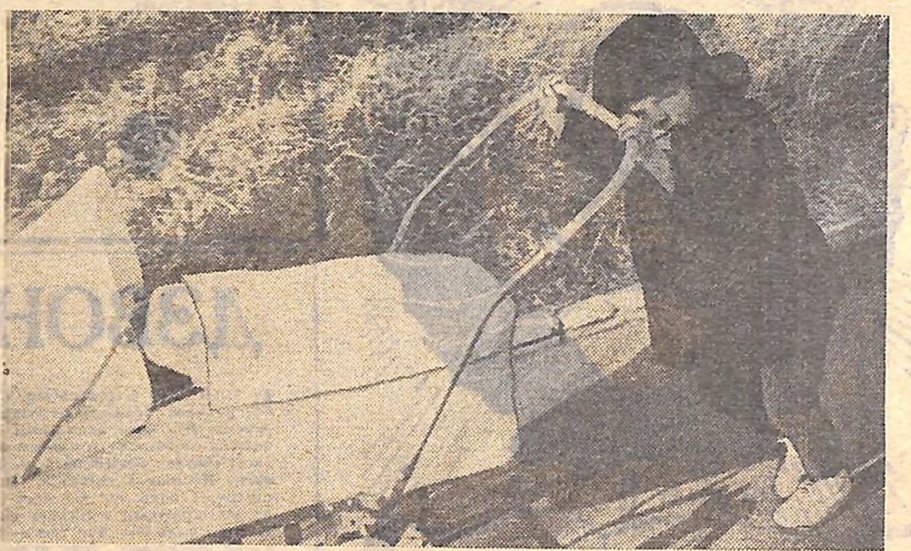
Цехові стінчики, допомога хліборобам підшефного колгоспу, оволодіння сумніжними професіями, навчання, раціоналізація, економія електроенергії — все це хвилює комсомольців, за все вони відповідають.

Міцну дружбу тримаємо і з сталеварями Запоріжжя. Лише за останні два роки ми відвантажили їм понад 30 тонн металоліому.

Свято 10-річчя з дня пуску першого гідроагрегату станції — це по праву свято і наших комсомольців.

Т. ДЗЮБА,

секретар первинної комсомольської організації.

УТО ЗАПАЛЮЄ ЗОРІ

Вчора енергетики Кременчуцької гідроелектростанції імені 50-річчя Великого Жовтня відзначили 10-річчя з дня пуску першої турбіни.

Загін гідробудівників прибув у придніпровське село Табурище восени 1954 року. А 7 червня на покрученій піщаній вулиці був зведений в експлуатацію перший будинок. Цей день і став днем народження енергетичної бази на Дніпрі.

1 листопада 1957 року... Ласкаво гріє сонце. Ідуть автомашини з транспарантами: «Перший кубометр бетону». На ознаменування 40-х роковин Великого Жовтня було закладено будинок ГЕС.

1 вересня 1959 року... О двадцять третій години тридцять п'ять хвилин почалося заповнення шлюзу водою.

4 грудня 1959 року... Хоч день видався похмурим, та на душі кожного було радісно — завийлося серце першого потужного гідроагрегату.

Відтоді минуло 10 років...

ВИРОСЛИ КРИЛА

Святослав Тимофійович Яровий прибув на будівництво Кременчуцької гідроелектростанції по комсомольській путівці з Уралу. Трудився буряльником. В 1960 році став кандидатом в члени КПРС. В цьому ж році вступив до інституту.

Зараз він комуніст, старший інженер виробничо-технічного відділу. Цією ж стежкою йшли й інші комсомольці, а нині хороші спеціалісти — інженери Віктор Хижняк, Іван Хрєнко, Анатолій Прасов, Віктор Барсуков та інші.

Без відриву від виробництва одержали дипломи техніків М. Омєльченко, А. Хижняк, Л. Діброва та Е. Діброва.

16 молодих енергетиків станції зараз навчаються в технікумах і інститутах.

І. ФІЛІПЕНКО, секретар парторганізації.

ЗНАХІДКИ У... ПІВМІЛЬЙОНА

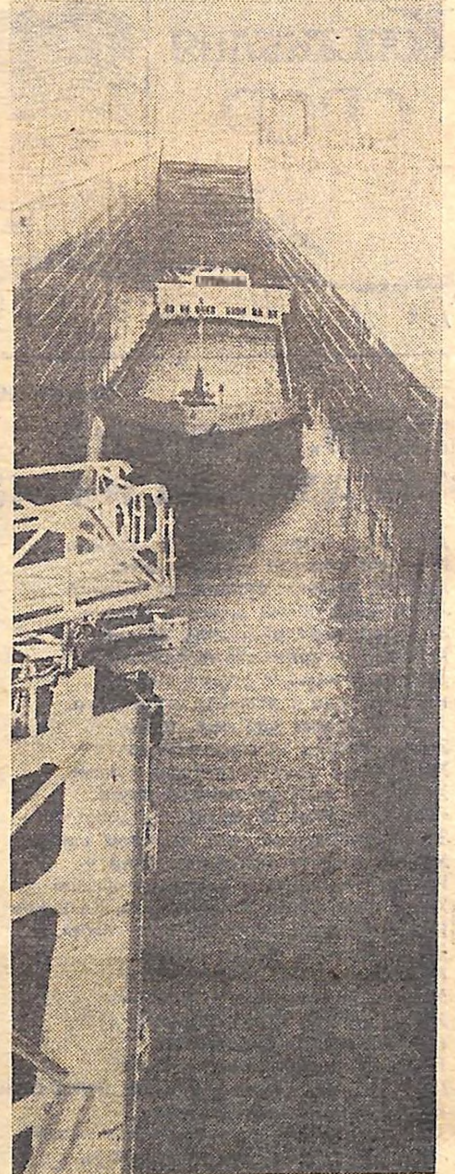
За десять років експлуатації станції новаторами впроваджені понад 1700 нововведень. За цей період заощаджено близько 620 тисяч карбованців.

Торік раціоналізаторська пропозиція інженера електротехнічної лабораторії, депутата міської Ради Валентина Смельянова дала змогу розв'язати питання статистичного режиму частоти і розвантаження потужності високовольтних ліній.

Раціоналізатор Володимир Рибаків та Володимир Шандиба запровадили за 10 років по 50 нових кожних. Такого успіху можна досягти лише в колективі, де кожний трудиться творчо.

Е. ДОМОГАЦЬКА,

інженер по раціоналізації виробничо-технічного відділу.

ТРИНАДЦЯТИЙ МІЛЬЯРД

Плнється, клекоче сивий Дніпро. Гудуть потужні турбіни, у вікночках лічильників з'являються все нові й нові цифри.

За десять років експлуатації гідроелектростанції замовникам республіки вироблено 12 мільярдів 350 мільйонів 400 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Попереду в соціалістичному змаганні на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна ведуть вахти № 3 і № 2, які очолюють чергові інженери станції Віктор Єгоров та Віктор Хижняк.

З. СВИСТУНОВА, старший інженер планового відділу.

ДАЛА

Як починався „Ятрань“

Двадцять років тому в концертній, присвяченій Дню Конституції СРСР, вперше взяв участь невеликий танцювальний гурток Кіровоградського Будинку культури Імени Калініна. В репертуарі самодіяльних митців було кілька загальнонародних танців... плахи на майбутнє. Вечорами молоді робітники Агрегатного заводу збиралися гуртом на репетиції танцювального і вперто відбивали «ключики», відпрацьовували рухи тощо.

Так народжувався «Ятрань»... Років десять по тому, в селі Перегонівці, там, «де Ятрань круто в'ється», керівник танцювального гуртка Кіровоградського Будинку культури Імени Калініна А. М. Кривохижа вів розмову з дровни мещакцем Перегонівки.

— Діду, ваші респічки вміли добре танцювати?

— Та наші хлопці танцювали так... — і дід починає вимахувати руками, як вітрак обшарпаними крилами.

А ще через півгодини старий починає пританцювувати, показуючи мількому гостеві нехитрі переходи і повороти танку.

Після цього діалога Анатолій Михайлович іде курною вулицею схвильовано думуючи: «Які скарби таїть в собі український фольклор! А народна хореографія? Та це ж — цілина, яку треба орати, не шкодуючи, можливо, всього життя».

Біля садиби місцевого вчителя його зупиняють:

— Анатолій Михайлович, зайдіть в гості. Маю щось розповідати.

— Із задоволенням, Петре Михайловичу.

Після розмови з П. М. Сандом в блокноті з'являється запис «Кладочка».

Невдовзі по цій «кладочці» до кіровоградських самодіяльних танцюристів приїде заслужений успіх і слава. Цей танок поклав початок знаменитим «Ятранським іграм».

Так починався «Ятрань»...

Населке завдання поставив перед собою «Ятрань». Народна хореографічна географія України. Десятки постановок. Усіма варіантами. Із них треба відібрати найсуттєвіше, найхарактерніше, що притаманне для українського фольклору.

Анатолій Михайлович при- мружується і посміхається: — Так, із своїми ятранцями я об'їздив майже всю Україну, вишукуючи «Жито», «Колідки», «Поворотню».

У цьому році А. М. Кривохижа із концертмейстером ансамблю Іваном Демиденком побував в Івано-Франківській області, звідки привезли «Мишинську трясунку». Цей народний танок вони записали в селі Мишино.

А потім у себе вдома, на репетиціях, годинами аматори-танцюристи відтворювали переходи, рухи і, здавалося б, такі елементарні деталі, як «взятись за руки».

Зараз ця робота включена в репертуар ансамблю, присвяченого 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Нелегке завдання поставив перед собою «Ятрань». Народна хореографічна географія України. Десятки постановок. Усіма варіантами. Із них треба відібрати найсуттєвіше, найхарактерніше, що притаманне для українського фольклору.

Україно, пісне моя

Танок-привітання «Україно, пісне моя» — це не тільки програмний номер колективу, це скоріш всього, лейтмотив його репертуару.

Коли перед концертом заслужений діяч мистецтва УРСР

А. М. Кривохижа дав останні вказівки своїм вихованцям, відразу безтурботні юнаки та юнки піби перероджуються. Хацько підкручує вуса «дід» Василь Боженко, статегно поправляє хрест на расі «дяк» Вячеслав Терещенко, хитро підморгує гарна «молодиця» Жанна Бобровницька. А поруч — мужні «плотогони» поправляють капелюхи і мовчки суплять брови. Професія їхня вимагає серйозності і діловитості.

Славу українського народно-го танцю з честю пронесли наші ятранці по багатотисячній творчій дорозі. Захоплено їм аплодували в Москві на Декаді Української літератури і мистецтва, в Києві широкими олдесками зустрічали їх десятиліття XXI, XXII і XXIII з'їзді Комуністичної партії України. «Браво!» — вигукували їм в Туреччині на студентському фольклорному фестивалі, у Франції, де проходили дні Українського мистецтва, на острові Свободи — Кубі.

І, нарешті, 1983 рік. Тоді ансамбль у Чехословаччині на міжнародних фестивалях у містах Стражиці і Свіднику з великим успіхом демонстрував свою майстерність.

В цьому ж році «Ятрань» завоював золоту медаль IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Софії...

Зараз в ятранці дуже напружена пора. Наближається Ленінський ювілей. Колектив готує велику і різнобарвну програму, куди увійдуть нові

роботи (наслідки поїздки у Західну Україну). До ансамблю вливається нове поповнення з підготовчої групи, до якої входять робітничі та студентська молодь. До речі, при «Ятрані» працює школа юних танцюристів, де починають пізнавати секрети справжньої майстерності восьмилітні артисти.

Виховуються ятранці на добрих національних традиціях і на досвіді. І ним міг би щедро поділитись слюсар Агрегатного заводу Василь Боженко, який 14 років танцює в ансамблі, слюсар із «Червоної зірки» Вячеслав Терещенко (з восьмирічним творчим стажем), токарь «Укрспільгосптехніки» Володимир Лобус, який десять років свого життя поїздував із ансамблем, бібліотекар Жанна Бобровницька, що дванадцять років незмінно чотири-п'ять разів на тиждень поспішає на репетицію «Ятраню» і наймолодша учасниця основного складу ансамблю студентка Кіровоградського педінституту Таяя Мартинюва...

Якщо хто хоче відчутти простір українського степу, побачити хоровади гуцулів, давню мінувшину і прекрасне сьогодення нашої країни, хай піде на концерт лауреата Республіканського, Всесоюзного та IX Всесвітнього фестивалів у Софії самодіяльного заслуженого ансамблю танцю УРСР «Ятрань».

В. ГОНЧАРЕНКО.
Фото В. КОВПАКА.

На фото: співає солістка ансамблю Антоніна Червинецька.

День народження — сьогодні

САМОДІЯЛЬНОМУ ЗАСЛУЖЕНОМУ АНСАМБЛЮ ТАНЦЮ УРСР «ЯТРАНЬ» — ДВАДЦЯТЬ РОКІВ.

Мишинська трясунка

Синій дим сигарети заволікає півкімнати. І крізь нього, мов у туманному мреві проступають, полтавські, вінницькі, харківські, дніпропетровські, київські та кіровоградські білохати села.

— Ці поїздки подарували нам «Подільський рушничок» — жіночий ліричний танок, створений у Вінницькій області.

— І в багатьох місцях вам довелося побувати?

Голак...

У СПОГАДАХ Надії Костянтинівни Крупської про Леніна є дуже яскравий опис перебування Володимира Ілліча в естербузькій передарії. Ув'язнення можна було передавати скільки завгодно книг, їх, як пише Н. К. Крупська, досить поверхово переглядали, через що, звичайно, не могли помітити дрібнісіньких крапок всередині букв або ледве видимої зміни кольору паперу в книзі в тих місцях, де писалося молоком. Тайнопис можна було проявляти на свічці, але в тюрмі, де у вічко дверей несподівано міг заглянути наглядач, робити це було ризиковано, і Володимир Ілліч додумався проявляти їх у гарячій воді. Смужки паперу він опускав у гарячий чай, і читав листи з воли. І друзям на волю посилав свої тайнописи. Користувався для цього, звичайно, молоком. Щоб зневажка не «застукала» за цією роботою, він робив з хліба маленькі молочні чорнильниці, і як тільки класне вічко — він швиденько клав «чорнильницю» в рот. «Сьогодні з'їв шість чорнильниць», — жартома підводив у листі Володимир Ілліч.

В таких умовах вождь революції не залишав неавтономної боротьби, і з камери передарії своїм зором він охоплював весь світ, думав про долю мільйонів пригноблених. Зір його звидіть сягнув і до нашого краю.

Якщо відомо, в тюрмі Володимир Ілліч підготував книгу «Розвиток капіталізму в Росії». У листах на волю він замовляв потрібні матеріали, статистичні збірники. Серед цих книг потрапила до нього і праця співробітника Кустарної комісії при Раді торгівлі і мануфактури Василя Гомілевського. Цей статистик збирав матеріали про економіку південних сіл, записав бюджети кількох типових селянських господарств. Збираючи матеріали, потрапив він і в Єлисаветградівку у дівр Петра Назаренка. Старанно перерахував і оцінив усі темурки, поцікавився, в чому ходять влітку і в чому зимою, що їдять у піст і що у м'ясиці, який урожай збирають на своїй ниві і що заробляють по наймах. З цього всього він склав таблицю: річні витрати на одяг у сім'ї Назаренків становили сто карбованців, на взуття — сімдесят, на олію — шість з половиною, ще й на рибу — три карбованці. Статистик уважно підрахував, що Назаренки тратили двадцять сім карбованців п'ятдесят копійок щорічно на горілку. Горілкою, як завжди, старий заливав своє горе; після тяжкої, непосильної роботи в нещадно після церковної молитви йшов оронитися і хоч на годину забути всі клопотні. А вивити в селі було де — нараховувалося тоді зо три десятки шинків і монополюнок.

У сімейному бюджеті Назаренків не було витрат на книжки та шкільно-приладдя, на газети і журнали, на концерти і розваги. Чого не було, того не було. Довгий час в селі ніякої школи не мали. Один відставний солдат, який знав азбуку, за плату чинив

дітей у заможних сім'ях. Назаренки не мали чим платити, тож і виростили без грамоти.

Була в бюджеті цієї сім'ї одна дуже важлива стаття — освітлення. Щороку купували на шість карбованців лійових свічок. При їх тьмяному вогнику, що миготів під божицею, численна сім'я, закінчивши роботу, поспішно вечеряла, черпаючи дерев'яними ложками із спільної череп'яної миски зварений матір'ю ріленський куліш. А після цього старий, перехрестивши, дмухав на вогонь:

— Спокійної ночі. Нічого добро переводити, завтра до роботи пораніше...

І гасла свічка, і озивався в запічку цвіркун...

І ніхто й гадки не мав, що десь у далекому Петербурзі, в тюремній камері, схилившись над паперами при світлі лійових свічок, мудрий чоловік задумується над долею простого єлисаветградського селянина. Володимир Ілліч вставав, робив три кроки по кам'яниці

ТАКА ЙОГО ДОЛЯ

в один куток, три кроки — в другий, знову повертався до прикованого металевим столічка, брався за папір. Знову лягали рівні рядки...

Ленін, вивчаючи матеріали, відзначав, звичайно, що дослідник зобразив дієвість в багато крашомо світлі, ніж вона була насправді, і що дуже гірка доля чкає так трудівників. Дефіцит цього господарства був явним по всіх стадіях, а звидіць і висновок, що селянин не може звільнятися від постійного гніту злиднів, від горя, поки існує експлуататорський лад. Ленін уже тоді розраховував, що такі селяни безумовно стануть союзниками робітничого класу в боротьбі за нове життя, за світлу долю...

Вже в дев'ятому році Єлисаветградівка заворушилася. В село приходили агітатори від революційних робітників, появились листівки. Кажуть люди, що молоді Назаренки тоді розносили їх по навколишніх хуторах.

Сині старого Петра Назаренка стали активними учасниками революційних подій. У вісімнадцятому році вони одними з перших вступили до червоногвардійського загону, громади кайзерівців і гайдамаків, на сусідній станції Цибулів полонили німецький бронепозід.

Старожилі і досі переповідають такий епізод. В двадцятому році на польський фронт ішла Перша кінна армія С. М. Будьонного. Дорога їй лежала через селище. Зачувши про це, місцеві куркулі, згрупувавшись у банду, під покровом ночі стали зводити сотні борів і вкладали вперек шляху вєрх збудинки.

Але пастку помітили Назаренки, вони повідомили членів комітету, підняли бідноту. Селяни шлях розчистили, червону кінноту зустрічали з хлібом-сіллю...

Доля Назаренків — це доля всього народу. Роз-

каїла при Радянській владі Єлисаветградівка, змінилася люди. Потомки старого діда Петра стали в селі першими трактористами, з них вийшли вчителі і агрономи, лікарі й інженери, солдати і офіцери. І коли в сорок першому році вдерлися чужинці, то потомки діда Петра мужньо захищали рідну землю.

З Єлисаветградівки вийшли генерал Л. М. Наконечний, полковник І. О. Суржик, підполковники Ф. Ф. Тищенко і Д. Л. Стьожка і багато-багато інших. Правнук відомого В. І. Леніна Назаренка офіцер Іван Сидоренко вивис під Ленінградом, захищав місто революції. Там, під час штурму ворожих укріплень, був тяжко поранений.

А інший потомок Павло Антонович Назаренко пройшов теж усіма фронтними дорогами. Він ще хлопцем осиротів, і вийти в люди йому допоміг колгосп. В тридцять восьмому році пішов у армію, служив на прикордонній заставі. Там, пам'ятного червеного дня, і прийняв перший бій. Пізніше командував кулеметним відділенням, був поранений і знову повертався в свою частину. А закінчив війну, прийшов у рідне село. Був на партійній роботі, вчився. Зараз він — службовець.

Живуть Назаренки, як і всі їх земляки, у затішному світлому будиночку, оповитому золотавими деревами. Під дахом білють чашечки, і старімо тягнуться вгору проводи. Височить антена. Вечері спалахує світло...

Яскраве, могутнє.

Не таке, як від лійової свічки.

Світлом осяяна вся Єлисаветградівка.

— Господарюємо на землях, про які знав і думав Ленін, — каже голова колгоспу «Дружба» Олександр Андрійович Сісаренко.

Пішора десятка років він очолює це господарство, на грудях сяє орден Червоного Трудового Прапора.

На тих полях, де стояла вузьенька смушка Назаренкової нивки, зараз гудуть трактори і комбайни. Артіль славиться високими врожайками, має великі ферми, всі вони механізовані й електрифіковані.

Нове життя, нова доля...

В сім'ї старого Назаренка було тринадцять ідоків, ледь-ледь перебивалися від урожаю до урожаю...

Тепер в кожній сім'ї діти вчать, вони або учні або студенти. Та й професії — тракторист, коваль, доярка, зоотехнік, медсестра, електрик, шофер... Місячний бюджет кожної сім'ї 150 — 250 карбованців, а витрати набагато менші, вистачає і на книги для домашньої бібліотеки, і на передплату газет та журналів, і на купівлю телевізора, мотоцикла, велосипеда...

В магазинах вибирають модельне взуття, в ательє замовляють костюми по останній моді. А ось на вітряні об'їзди: артисти приймали, увечері в Будинку культури — концерт...

Цим живе село сьогодні.

Така його доля.

Олександр МОТОРНІЙ.
Є. Єлисаветградівка.

Райдужний вогник

На передодні Дня Конституції СРСР в Кіровоградській середній школі № 23 загорівся веселий вогник святкового вечора дружби.

В просторому залі за столиками притихли старшокласники. Почесні місця зайняли гості, молодий казахський поет, студент Кіровоградського педінституту т у т у Нуржан Танірбергенов та місцеві поети Валерій Юр'єв і Валерій Гончаренко.

В барвистих національних костюмах до столу підійшли дев'ятикласниця Людмила Бондар та десятикласник Микола Татарченко. В знак поваги і любові, вони піднесли Нуржану на біосвітлому рушничку хліб-сіля.

Оплески, теплі усмішки учнів виповнили світлим настроєм програму вечора.

— Дорогі друзі, я до вас прийшов із сонячного Казахстану. За тисячі кілометрів — алицька моя батьківщина. Але тут, на Україні, я почував себе, як дома, тому що поруч мене хорощі і ширі друзі.

Потім Нуржан прочитав на казахській мові свої поезії «Розмова з портретом Леніна», «Рідна земля» і «Скеля». До речі, останній вірш на українську мову переклав молодий кіровоградський поет Віктор Ганюкський.

Поезию естафету з рук Н. Танірбергенова взяв Валерій Юр'єв і Валерій Гончаренко.

І знову зазвучали вірші про Ілліча, про Вітчизну, ліричні поезії.

Старшокласники в свою чергу підготували цікаві і змістовні номери концерту. Пісні українських і російських композиторів змінювали вальси народні танці. До пізнього вечора світляськ райдужним вогнем високі вікна школи № 23, де проміння святкового вогника дружби.

В. ВАСИЛЕНКО.

Наш літературний конкурс

Володимир ШУРАПОВ

Горять маки

Оповідання

За сідом був степ. Широкий, привітний, запахний. А на південно-східній околиці, мов обламане крило величезного птаха, спадав червоний схил. Здавалось, що він завмер на мить, і ось-ось зривається, і продовжить своє стрімке падіння у безодню.

Схил був червоний від маків. Вони кожного літа густо вкривали землю яскравим червоним цвітом. До них я добіг і впав на коліна. По небу тривожно плили чорні, важкі хмари, вітер рвав неспокійні темні червоні маківі голівки, бездушно розхитував їх, люто гнув до землі.

Та ось розповзлася по небу далека глуха перекати грому. Упали перші краплі дощу. Вітер припинив. Моя вогниста стріла, в землю врізалася блискавка. Все навкруги спалахнуло яскравим полум'ям. Нале сонце впало на схил і покотилося до річки. Пірило у воду, зашмигло і згасло. На мить запалавала глупа темрява. І раптом наче небо прорвало: ринула злива. Водина стіна, мов той ліс, що за річкою. І в ньому зливу — гуркіт грому і феєричні стріли блискавки на півнеба...

Одного разу, я ще був малим, ми прийшли за матір'ю сюди. Саме ціла маки. Яскраве сонце заливало світлом увесь схил. Високо в небі панували маленькі білі хмаринки. Вони нагадували мені казкові кораблі-парусники. Я проводив їх поглядом і думав. У голові поставали картини одна чарівніша іншої. Мені теж хотілося піднятися так високо і гордо пливати в голубу країну мрій. Але мати міцно тримала за руку і швидко йшла попереду. Вона була схвилювана і час від часу витирала хусткою сльози.

Старі окопи, обвалені, зарослі травой і червоними маками, тяглися вздовж річки. Їх крива, видовжена лінія то наближалася до самого краю приран, то заглиблювалася далеко в схил. Навкруги панувала тиша.

— Тут, синку? — запитала вона, коли я раптом зупинився і зсунувся на дно окопу.

— Ось тутечка.

Мати стала на коліна, обережно і лагідно гладила руками отой шматочок високої сірої землі, який я обвіль, і мовчала. Мені хотілося побігти до хлопців, та жаль було залишити матір одну. Мене цікавила ота річ, яку я знайшов і приніс їй. А мати стояла на колінах і шось шукала. Тонкими пальцями вона ворухнула землю, перебрала її, сподіваючись шось знайти ще.

Колі ми повертались додому, я спитав, чому тут стільки маків.

— Було це давно, синку, — почала вона якось мрійливо, і ніжно обвіль мене за плечі. — Тебе ще не було на світі. Велике лихо прийшло на нашу землю. Діди і батьки наші, жінки, навіть діти стали на заміст свого рідного краю. Тут, синку, біля нашого села, теж була грізна битва. Проти одного нашого воїна було десять, а то й більше ворогів. Але фашисти не могли зламати сміливців навіть тоді, коли в останніх скінчилися патрони.

— І вони всі загинули?

— В останню атаку пішли всі, хто міг тримати зброю. Вони піднялися з окопів, мов богатирі, Могутні, красиві, величні. Над їх головами полум'яні червоний прапор. Вони бігли хоробро і завзято. І тут, синку, трапилося чудо. На тому місці, де падали кранці їхньої крові спалахували червоні квіти. Їх ставало все більше і більше. В цих квітах розтанули наші богатирі. Шелли вороги. Бо квіти заповнили все...

Мати замовкла. І деякий час ми йшли вузьенькою стежкою, думачки кожний про своє. Мати ласкаво погляділа мене по голові, нахилилась і поцілувала в щоку. Очі її були сумні.

— Відтоді, синку, тут завжди горять маки... Хоч їх ніхто не збирає і не сіє...

Минули роки. Я виріс. Вивчився. Приїхав до матері погостювати. Вона заклопоталася по хаті. Зовсім сива її голова наче вицвіла, очі — теж. Повечеряла, погомонила. Вже як мали лягати спати, сказав їй: «Ненько, видай своє господарство і поїдемо зі мною. Будемо жити разом».

Очі її затонили сльозами. Вона похитала головою. «Спасибі, синку! Але звідси я нікуди не поїду». «Чому?» «Не можу... приросла серцем».

Відпустка моя кінчалася. І я вирішив таки вмотити матір виїхати зі мною.

— Мамо, поїдемо. В мене і кімната для вас приготівлена окрема.

Раптом очі її наче спалахнули й зупинилися на мені. І вона тихо сказала:

— Приїзди сюди, синку... В цій землі твій батько жжить.

Я вперше почув це з її вуст. Гостре почуття сирітства, наче каменем, вдарило в груди. Невідома сила підняла мене з стільця і вивела з хати. Як божественний побіг за село. Ногі самі привели до окопу над кручею, до єдиної могилки над прірвою. Гострий і стрімкий обеліск націлявся в небо, вкриті чорними хмарами. Я впав на коліна. Хотілося плакати, а сліз не було. Тільки шось пекло груди, давило горло.

— Батьку, — прошептав я. — І між пальцями запурхотіла пересохла земля. В пам'яті блисквично промігало дитяство, окоп, знайдений саморобний мідний портсигар, мати, її довгі пазці, які гладили суху землю, і... червоні маки.

Я стояв на колінах. А навкруги гасали блискавки, роздирали душу грім, і холодний, байдужий дощ хлюпав колінь важко поранену землю. Каламутні струмки збігали до окопу і заповнювали його. А мені здавалося, що то тече кров богатирів, які полягли тут, за селом, на цьому вигучому схилі маків, до якого приросла материнське мое серце...

ВЕЧІР ВОЛОШКОВОЇ ТИШІ

Дівчина ходила серед волошкової тиші і збирала у глечик зорі. Трави зеленим звуком виповнювали вечірній степ. Молодий вечір із смуглими очима ляснув темні косої верби. Так складалася мазка. Так нарджувалася поезія.

До нашої редакції свої вірші Тамара Журба надіслала недавно. Щирі рядки лахли вечірнім степом, промілились тихим цвастям першого кохання. Звісно, можна закрити авторці в тому, що її твори ще вузькі тематикою, нерідко зустрічаються технічні невірності, слабкі ритми тощо. Але в цих ще невірних рядках б'ється пульс справжньої поезії. І це головне.

Тамара Журба народилася на Криворізьжі. Після закінчення середньої школи за пугівкою комсомолу працювала на будовах Домбасу. Раз живє в селі Іванівці Долинського району. В нашій газеті її поезії друкуються вперше.

ЮНОЇ НОЧІ...

Запах фіалки щедро розлився, вліпався у подих юної ночі. А над землею місяць розлився, в озері плавав вінком дівочим. Ніч підперезана синім тінням. Білі будинки у снах втопились. Ми із тобою ідем і мріємо. Входимо в матові місячні хвилі. Пахнуть уста твої п'яно фіалкою. Очі виблискують щастя бездонним. Кажеш, що схожа я із русалкою. В мене ж у мозолях, турі долоні. І мене ж руки землі, робочі. А над землею вилало світання. — Про що це хліба шепочуть? — Про кохання...

ПАМ'ЯТАЮ

Пам'ятаю той день і досі. Як печаль принесли в нашу хату. Як тебе обступили ми босі: «Мамо, що це? Листи від тата?» Ти зігнулася вдвоє від мук. Папірець той на грудях сховала. — Мамо, в тебе трусяться руки, Мамо, ти ж нам не прочитала, Цялу ніч ти на призьбі сиділа,

КАЗКА

Як приходить під хату вечір Теплий, смирний, неговіркий. Тоді ставало на призьбу глечик, Шаб збирати в нього зирки. Вечір цідить зелене вино Прозоре таке (аж світяться!) Й виліпає у глечик на дно. Бо не винити всього місяцю. Хвилять ніжність від твоїх піснй, Шо лизню вино сонній птах. А зорі (ім вкупі тісно). Сховались по житях. Ніч збира у м'які долоні Першоцвіття диво-кохання, Синім ліпелком глечик виповнює Аж до білх-білх світання... Як торпанє мене ранок за плечі, Потопивши у небі зирки, Вибігаю... Мерщій — за глечик. А у глечикую — трунок терпкий.

Спорт Хроніка змагань ШАХИ В шаховому клубі ДСТ «Спартак» м. Кіровограда тривають змагання на першість області серед чоловіків та жінок. В них беруть участь 4 кандидати в майстри спорту та 12 першорозрядників. Після 8 турів лідирують кандидати в майстри спорту та кіровоградець Георгій Дубівка. Вони набрали по сім очок з восьми можливих. Шість очок і одна пропущена партія у Федора Мамонта. Першість області серед жінок закінчилася.

Першими стартували чемпіонки області 1969 року завоювала контролер центральної ощадкаси м. Кіровограда комсомолка Фаїна Гершман. На другому місці інженер-конструктор заводу «Червона зірка» Кіра Варнавицька, на третьому — студентка Надія Можня. М. ІВАНЧЕНКО, суддя республіканської категорії, головний секретар змагань. ВЕЛОСПОРТ Це були останні цьогорічні поєдинки найсильніших велосипедистів обласного центру. До міського саду зібралися досвідчені спортсмени, юнацькі команди, представники дитячих спортивних шкіл. Учасники мали подолати відстань 2 кілометри 200 метрів (по кільцю).

Учасники фінального турніру на першість області з стоюлькових шашок пройшли поховину дистанції. Рівно виступав лідер змагань майстер спорту М. Соколовський. В його активі п'ять перемог і лише в одній партії він здволюнився нічєю. На фото: зустріч першорозрядника БОНДАРЕНКА і майстра спорту СОКОЛОВСЬКОГО. Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД П'ЯТНИЦЯ, 5 грудня. Перша програма. 10.00 — Новини. (М). 10.15 — «Дія тебе, людина» (М). 11.00 — «Дія дітей». «Світлий зірочка». (М). 11.30 — «Чудеса природи». (М). 11.45 — «Рядовий соціалізм». Теленарис. (М). 12.15 — Наша афіша (К). 12.20 — Художній фільм «Сільський детектив». (К). 14.00 — Телеастр для дітей. Е. Ільїна «Гуля Корольова». (М). 16.30 — Телефільм «Сонце над Росією». (М). 17.00 — Новини. (М). 17.15 — В. І. Лєнін. «Хроніка життя і діяльності». «За марксистську партію нового типу». (М). 17.45 — Концерт. (М). 19.00 — «Піонерія». (К). 19.40 — «Галанти твої, Україно». (Львів). 20.30 — «Естафета новин». (М). 21.15 — «Поемичні друзі». Телеспектакль. (М). 22.15 — Концерт. (К). 23.15 — Телевізій. (К). СУБОТА, 6 грудня. Перша програма. 9.00 — Гимнастика для всіх. (М). 9.45 — Новини. (М). 10.00 — «Будьте щасливими». (М). 10.30 — В ефірі «Молодість». (Львівград). 11.30 — «Життя танцю». (М). 12.30 — До 150-річчя Військово-Інженерної Академії ім. Куйбішева. (М). 13.00 — «Телевізійний народний університет». (М). 14.30 — Дія дітей. (М). 15.15 — Наша афіша. (К). 15.20 — Мультифільм. (К). 15.30 — На меридіанах України. (К). 16.00 — «Сільський клуб». (Орєнбург). 17.15 — «Світ соціалізму». (М). 17.45 — Новини. (М). 17.55 — Московський міжнародний турнір з хокею. СРСР — ЧССР. (М). 20.30 — «На вогнищі». (М). 21.30 — «Владки без масок». (М). 22.10 — Розважальна програма. (М). НЕДІЛЯ, 7 грудня. Перша програма. 12.30 — Дія школярів. «Творчість юних». (Ташкент). 13.00 — «У світі мистецтва». (Рига). 13.20 — «На вічні часи». (М). 13.45 — Вистава. 16.30 — Дія поїнів Радянської Армії і Флоту. (Тбілісі). 17.00 — Програма передачі. (К). 17.05 — Дія школярів. «Пероль» — «Відпочинок». (К). 17.55 — Московський міжнародний турнір з хокею. Канада — Швеція. (М). 20.30 — «Клуб віломандрішників». (М). 21.30 — «Сім днів». (М). 22.15 — «Камerton доброго настрою». (Донецьк). 22.35 — Розважальна програма. (М). 23.15 — «Камerton доброго настрою». (Донецьк).

НА ШКІЛЬНІЙ ОРБИТІ

ТАЄМНИЦЯ В ТЕРНОВІЙ БАЛЦІ

Чим ближче до вікового ювілею нашого вождя, тим бурхливішим, цікавішим стає життя комсомолів Компартійської середньої школи. Ініціатива юнаків і дівчат завжди підтримується партійною організацією, дирекцією школи, педагогічним. За порадами учні завжди звертаються до заступника директора школи по виховній роботі Олександри Нікіфорівни Пилипенко, директора Валентини Федорівни Шаповалової, секретаря партійної організації Івана Павловича Коваленка, викладача історії Ганни Лазарівни Продан, викладача суспільствознавства Василія Васильовича Павлова. Нещодавно тут перерізано стрічку до кімнати бойової, трудової і революційної слави. Зайдіть до неї — і вам зразу впаде у вічі дбайливість, акуратність і скромність. Немов би гортаеш сторінку історії. Ось розділ «Чим ім'я носить область» — матеріали про Кірова. «Вогно ім'я носить наш колгосп» — про Держинського. Інші стени — «Вони боролися за владу Рад», «Вірні партії сини», «Жити —

значить боротися». А ще тут в портрети і розповіді про людей області і району, нагороджених орденами Леніна, Герой Соціалістичної Праці. Кімната бойової, трудової і революційної слави має широкі масштаби для вивчення історії, для пізнання минулого, для виховання молоді на подвигах старшого покоління. Складаючою частиною є походи і зустрічі. Нещодавно було організовано туристський похід до міста колишнього концентраційного табору в селі Терновій Балці. А днями в школі відбулася зустріч з колишнім в'язнем цього концтабору нині директором Богданівської середньої школи Знам'янського району, заслуженим учителем УРСР Іваном Гуровичем Ткаченком. Від нього учні дізналися, що табір являв собою пагорб, обнесений у три ряди колючим дротом з кількома баракками без ліжок чи хоч би нар. Часто навіть солом'яної підстилки не було, стали в багнюці. Катторжій роботи. Підйом о 5-й, відбій о 10-й вечора.

Наша адреса і телефони м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград. Друкарня Ім. Г. М. Дмитрєва обласного управління по пресі м. Кіровоград, вул. Гліянк. 2

М. ЖИТНІЙ.